

изисква нарастването на личността, появата на връзка между нея и обществения живот, външнитѣ влияния на интелекта, волята, свободния изборъ. Това съставлява, както видѣхме, голѣма психологическа проява и такава *sui generis*. Всѣки индивидъ, повече или по малко развитъ, представлява едно резюме на расовата си история, тъй като обхваща, съдържа, изразява духовното натрупване на многобройни генерации; а гениялниятъ човѣкъ е такъвъ, защото обема всецѣло социалния животъ въ всичкитѣ негови дълбини, ширини и сложности. А пъкъ можемъ да кажемъ съ Новиковъ, че всичкитѣ човѣшки групировки сж произведени отъ една неукротима и вѣчно действаща сила: тенденцията на индивида да интензифицира своя животъ.

Така, че социалната еволюция започва отъ органическата, биологическата и инстинктивната социалност, като отива къмъ съзнателната и разумната, която не се състои въ отрицанието на придобивкитѣ отъ първитѣ. Примитивната солидарностъ, отличаваща се съ слабо диференциранъ общественъ характеръ, е психическо проявление, но още на нисша степенъ, защото ѝ липсва социалното съзнание.

Като преминава презъ овѣзи нисши стадии на индивидуалността, които се наричатъ егоизъмъ, човѣчеството отива къмъ всепосъзнателна социалностъ, съ всичкитѣ прояви на синтезата индивидъ—общество. Самата наследственостъ тогава, отъ чисто физическа, става социална, което, отъ своя страна, способства да се усвършенства социалността все повече.

Животътъ изобщо намира една отъ голѣмитѣ си реализации въ човѣшкото сдружение